

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2266/23
10.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од др Драгице Попеску, председника већа, Зорице Ђаковић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милошин Ристић, адвокат из Београда, поштански фах 127, 11080 Земун, против тужених “Erste bank” а.д. Нови Сад, Булевар ослобођења бр. 5, чији је пуномоћник Предраг Брајковић, адвокат из Београда, ул. Кнеза Михаилова бр. 1-3 и ББ из ... и ВВ, ради проглашења извршења недопуштеним, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 5686/18 од 17.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 5686/18 од 17.10.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и првотужене “Erste bank” а.д. Нови Сад за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5686/18 од 17.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за ослобођење од плаћања трошкова парничног поступка у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је недозвољено извршење у делу који се односи на пословни простор који се налази у поткровљу објекта, површине 293,17 м², у ..., ул. ..., на кат.парцели бр. ..., уписаног у лист непокретности бр. ... КО ..., одређено решењем Другог основног суда у Београду И 3057/17 од 14.11.2017. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да првотуженој “Erste bank” а.д. Нови Сад, и трећетуженом ВВ, на име трошкова

парничног поступка исплати износ од по 73.500,00 динара, док је у односу на друготужену ББ одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Благовременом жалбом тужилац је побијао ову пресуду из свих законом прописаних разлога.

У одговору на жалбу тужена “Erste bank” а.д. Нови Сад, је предложила, да се жалба тужиоца, одбије, као неоснована.

Апелациони суд у Београду испитао је побијану пресуду, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, нашавши да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку пред првостепеним судом, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на њену правилност или законитост. Супротно наводима жалбе тужиоца, ожалбена пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама, те постоји сагласност између изнетих разлога у образложењу побијане пресуде и садржине исправа, чију доказну снагу је ценио и првостепени суд, те побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку друготужена се давањем заложне изјаве сагласила да се на непокретности у ул. ... конституише хипотека као вид обезбеђења уговора о кредиту који су закључили првотужени и син друготужене дана 26.10.2007. године. Хипотека је конституисана за време трајања брака тужиоца и друготужене. Друготужена је дана 28.06.2013. године, закључила уговор о продаји спорне непокретности у којем је чланом 2. уговора гарантовала купцима да је непокретност која је предмет продаје у њеној искључивој и несметаној својини, а са садржином уговора се сагласио и тужилац, изјавом овереном од стране Првог основног суда у Београду Ов бр. 121493/2013. Услед неизмиривања доспелих обавеза по уговору о кредиту, првотужена “Erste bank” а.д. Нови Сад је поднела предлог за извршење продајом непокретности извршног дужника, овде друготужене, а који је усвојен решењем о извршењу И 3057/2017 од 14.11.2017. године. Тужилац је дана, 29.10.2018. године, поднео приговор ради утврђења недозвољености извршења на непокретности у својини лица које је дужно да трпи намирење – власника непокретности ВВ и то пословног простора у приземљу 425,42 м² + 293,17 м² у поткровљу зграде у ул... у ... (раније ...), а који је одбијен решењем јавног извршитеља ... Ии бр. 228/18 од 13.11.2018. године. Пресудом Другог основног суда у Београду П2 93/18 од 12.02.2018. године, разведен је брак између тужиоца и друготужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, нашао да је тужбени захтев тужиоца неоснован и одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, које се жалбеним наводима тужиоца не доводи у сумњу, затим је правилно одбио тужбени захтев за проглашење извршења недопуштеним на делу предметне непокретности дужника, као неоснован.

Наиме, одредбом члана 108. ст. 1. и 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, важећим у моменту подношења тужбе, прописано је да лице које тврди да на предмету извршења има право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка да изјави приговор јавном извршитељу, којим захтева да се извршење у том предмету прогласи недопуштеним.

Одредбом члана 111. став 1. истог закона, прописано је да треће лице може у року од 30 дана од дана пријема правноснажног решења о одбијању приговора, да покрене парнични поступак против извршног повериоца, ради утврђења да је извршење на предмету недозвољено. Ставом 3. истог члана, прописано је да извршни дужник који оспорава право трећег лица, мора да буде обухваћен тужбом.

Одредбом члана 228. ЗПП, прописано је да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у складу са тим законом.

Одредбом члана 231. став 1. истог закона, прописано је да ако суд на основу изведених доказа (члан 8. ЗПП), не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињеница примениће правила о терету доказивања. Ставом 2. истог члана, прописано је да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано.

У конкретном случају из изведених доказа утврђено да је ова парница покренута у смислу члана 111. Закона о извршењу и обезбеђењу. У конкретном случају предмет извршења је непокретност која је стечена у браку тужиоца и извршног дужника, овде друготужене, који се по одредбама чл. 170. и 171. Породичног закона, сматра заједничком имовином са једнаким уделитема. Сходно члану 174. истог закона заједничком имовином супружници управљају и располагају заједнички и споразумно. Првостепени суд је у току поступка утврдио да је пословни простор на коме је конституисана хипотека стечен у току трајања брака, али је правилно закључио да је то без утуцаја на другачију одлуку суда, јер је чланом 2. уговора о купопродаји непокретности констатовано да је имовина описана у члану 1. уговора у искључивој и несметаној својини друготужене, те је тужилац у том смислу и дао сагласност-изјаву за закључење тог уговора дана, 28.06.2013. године. Тужилац није доказао да се заложна изјава односи само на део непокретности која се налази у приземљу пословно стамбеног објекта у ул. ..., а што је био дужан сходно правилу о терету доказивања из члана 231. ЗПП. Осим тога тужилац се током поступка позивао на чињеницу да је са друготуженом закључио споразум о подели имовине пре закључења уговора о купопродаји непокретности, али како до закључења главне расправе наводни споразум није доставио суду, правилно је првостепени суд, применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, утврдио да су ови наводи тужиоца неосновани.

Нису од утицаја наводи жалбе тужиоца да је на страни шест побијане пресуде у ставу првом, првостепени суд цитирао садржину решења јавног извршитеља ... из Београда Ии бр. 228/18 од 13.11.2018. године, којим је одбио као неоснован приговор трећег лица АА, где се наводи да спорни простор има укупно 718,55м², док је у ставу трећем првостепени суд “утврдио” да исти објекат има површину од 485 м². Међутим, иако првостепени суд на страни шест, став трећи, констатује садржину листа непокретности у који је извршио увид, где наводи да је трећетужени уписан као носилац права својине са уделом од 1/1, на стамбено-пословној згради у ул. ..., површине 485м², као и да објекат има етажу у приземљу и у поткровљу, површина посебног дела објекта јасно је видљива из ЛН бр. ... КО ... Наиме, у том ЛН, у Подацима о зградама и другим грађевинским објектима-В1 лист, као „површина објекта м²”, означено је 485 м², док у Подацима о посебном делу објекта – Б2 лист стоји: ”пословни простор за који није утврђена делатност – у приземљу 425,42м² плус 293,17м² у поткровљу, те се може закључити да је у конкретном случају реч о једном посебном делу објекта, сачињеном од површина од 425,42 м² у приземљу и од 293,17 м² у поткровљу, као недељиве целине која је неспорно обухваћена предметном хипотеком, па је због тога првостепена пресуда јасна и разумљива, као и разлози о садржини исправа, па су овакви наводи жалбе тужиоца, неосновани.

Неосновани су и наводи жалбе тужиоца да је првостепени суд на страни девет став други пресуде у коме је између осталог утврдио да су неосновани наводи тужиоца да је стан на адреси ..., у поткровљу зграде, површине 293,17 м² у искључивој својини тужиоца употребио реч “стан,” уместо “пословни простор”, како је овај део означен (као саставни део пословног дела објекта у самом листу непокретности), што може саму пресуду чинити неразумљивом, али се по оцени овога суда очигледно се ради о омашци у куцању. Наиме, тужилац је током поступка тврдио да је недозвољено извршење у делу који се односи на пословни простор који се налази у поткровљу предметног објекта површине 293,17 м². Тужилац у жалби наводи да у поткровљу постоји “стан од 151 м²”, али који није тужиочев и указује на садржину записника са рочишта одржаног дана 31.01.2022. године, из кога се види да стан од 151 м², није предмет овог спора, па су ови наводи тужиоца ирелевантни.

Супротно наводима жалбе првостепени суд је правилно применио одредбе члана 8. ЗПП, према којој суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане, а у образложењу побијане пресуде дати су јасни и потпуни разлози о чињеницама битним за одлуку у овој правној ствари. По оцени овога суда првостепени суд је правилно оценио исказ тужиоца којем није поклатио веру када је нашао да је исти неискрен и у супротности са изведеним писаним доказима па у том смислу не постоји противречност и неразумљивост пресуде јер сходно цитираној одредби члана 8. Закона о парничном поступку, и начелу слободне оцене доказа, првостепени суд је одлучио да не поклати веру исказу тужиоца у погледу чињеница које је изнео на саслушању, а које би могле бити од значаја за утврђење чињеничног стања.

Такође, неосновани су и наводи жалбе тужиоца да је суд погрешно применио

материјално право на утврђено чињенично стање, будући да тужилац није доказао да је са друготуженом имао закључен споразум о деоби заједничке имовине, а друготужена је приликом саслушања истакла да су те тврдње потпуно неосноване, јер тужилац није своје наводе да је извршио деобу заједничке имовине, поткрепио неким доказом током првостепеног поступка, те је првостепени суд правилном применом члана 231. став 2. ЗПП, терет доказивања тих чињеница пребацио на тужиоца.

Неосновани су и наводи жалбе тужиоца да у првостепеној пресуди постоји нелогичност будући да је првостепени суд утврдио да је спорна непокретност стечена у браку. Међутим, та чињеница није од значаја у конкретном случају и ннема утицаја на доношење одлуке, имајући у виду да је у члану 2. уговора о купопродаји непокретности констатовано да је ова имовина у искључивој и несметаној својини ББ, а са чим се тужилац изричито сагласио давањем писане изјаве од 28.06.2013. године, чиме је учинио неспорним чињеницу да се предметна непокретност налази у искључивој својини друготужене. Наиме, заложна изјава се односи на целокупну непокретност која је јединствена и недељива целина и чини је пословни простор у приземљу од 425,42 м² + 293,17 м², у поткровљу, а то да ли се површина непокретности у тренутку давања заложне изјаве и успостављене хипотеке разликује од површине коју непокретност има у каснијем периоду, није од значаја и не може утицати на заложно право хипотекарног повериоца сходно одредби члана 5. став 3. Закона о хипотеци, којом је прописано да хипотека обухвата и сва побољшања и повећања вредности непокретности до којих је дошло после заснивања хипотеке. Предметном хипотеком је на основу утврђених доказа утврђено да је обухваћен и део непокретности који се односи на пословни простор у поткровљу објекта од 293,17 м², а свака евентуална дилема на ту околност је отклоњена изричитом сагласношћу овде тужиоца на уговор о купопродаји. Дакле, непокретност која је обухваћена хипотеком је јединствена целина коју чини пословни простор у приземљу од 425,42 м² + 293,17 м², који се односи на део простора који се налази у поткровљу. Тужилац упркос својим тврдњама није доказао да је извршена деоба ове непокретности, већ је својим изричитим признањем уговора о купопродаји од 28.06.2013. године, учинио неспорним да део пословног простора који се налази у приземљу, као и део у поткровљу, представљају искључиву својину друготужене па су ови наводи тужиоца неосновани, и правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев, као неоснован.

Како се ни осталим наводима жалбе тужиоца не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, применом члана 390. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Применом члана 401. тачка 2. ЗПП, потврђена је и одлука о трошковима јер је донета правилном применом одредби чл. 150, 153, 154. и 163. ЗПП, имајући у виду вредност предмета спора, исход овог спора као и важећу АТ у време пресуђења.

Применом члана 165. став 1. ЗПП, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер исти није успео у поступку по жалби. Применом исте одредбе, одбијен је, као неоснован, захтев првотуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, који обухвата трошкове састава одговора на жалбу, јер састав одговора на жалбу не спада у нужне и неопходне трошкове за вођење поступка у смислу члана 154. ЗПП.

Правилна је и одлука првостепеног суда, којом је одбијен, као неоснован, предлог тужиоца за ослобађање од плаћања трошкова парничног поступка, јер по оцени овога суда, тужилац није доказао да су за то испуњени услови и да према општем имовном стању, није у могућности да их плати, имајући у виду приложене доказе и предлоге, а на њему је био терет доказивања те чињенице, сходно правилима о терету доказивања из члана 231. ЗПП, те је правилно првостепени суд, на основу члана 168. ЗПП, донео одлуку као у изреци побијаног решења.

Наиме, тужилац уз предлог за ослобађање од плаћања парничних трошкова није доставио све доказе прописане одредбом члана 168. став 1. ЗПП, као и одредбама чл. 10. и 11. Закона о судским таксама, па је правилно првостепени суд закључио да нису били испуњени услови прописани чланом 168. ЗПП за ослобађање тужиоца од плаћања трошкова поступка.

**Председник већа-судија
др Драгица Попеску, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић